

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rkp. 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 2/2009/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

130/2009. (V. 13.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) budapesti lakos panaszos képviseletében Dr. Gaudi-Nagy Tamás által 2009. november 26-án előterjesztett panaszt a 2009. május 13-án megtartott zárt ülése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv, a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) vezetőjéhez.

A Testület a panaszt az országos rendőrfőkapitány által küldött havi tájékoztatás alapján bírálta el. A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot csekély fokban sértő intézkedésre került sor, ezért a Testület a panasz áttételéről döntött.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos jogi képviselője 2008. november 26-án a Budapesti Rendőr-főkapitánysághoz, illetve az Országos Rendőr-főkapitánysághoz (a továbbiakban: ORFK) nyújtott be panaszt a panaszossal szemben 2008. augusztus 31-én foganatosított rendőri intézkedés miatt. A panaszbeadvány eredeti példányát az ORFK az időközben megindult büntetőeljárás miatt a Budapesti Nyomozó Ügyészségnek, míg a panaszbeadvány másolati példányát és annak mellékleteit a Testületnek küldte meg 2008. december 16-án. A Testület a panaszt 2009. január 5. napján érkezett.

I.

A panaszos jogi képviselője a panaszbeadványban előadta, hogy 2008. augusztus 31. napján 20 és 21 óra közötti időben a panaszos és felesége az otthonukban tartózkodtak, ahol közöttük vita alakult ki a közös kiskorú gyermekük iskoláztatásával kapcsolatban.

A panaszos felesége idegileg labilis, gyógyszereken élő személy, ezért – noha a vita során fizikai bántalmazásra nem került sor – telefonon rendőröket hívott az otthonukba.

Nem sokkal 21 óra után két rendőr – egy férfi r. törzszászlós és egy r. törzsőrmester nő – megérkezett a helyszínre, akiket a feleség beengedett a lakásba, miközben a panaszos a lakás ebédlőjében olvasott. A rendőrök bementek az ebédlőbe a panaszoshoz, aki nem értette, hogy mit keresnek ott, hiszen hangoskodás nem történt és tettegességre sem került sor közte és felesége között, csupán „egy minden háztartásban előforduló vita” zajlott le, mivel a panaszosnak nem tetszett, hogy gyermeküknek új iskolába kell járnia. A panaszos kérte, hogy a rendőrök mutassák meg igazolványukat, aminek eleget tettek.

A rendőrök kérdéseket tettek fel a panaszosnak, amelyekre ő készségesen válaszolt. Eközben a panaszos felesége is megszólalt, és azt mondta a rendőröknek, hogy a panaszosnak „jövő héten mennie kell a Nemzeti Nyomozó Irodába egy ügy miatt, és ezért itta le magát”. A feleség ezen mondatának elhangzását követően a r. törzszászlós férfi agresszív magatartást kezdett tanúsítani: elkapta a panaszos karját, felrántotta a székről és nekivágta a gardrób ajtajának. Ezt követően a r. törzszászlós csak annyit mondott a panaszosnak, hogy „na menjünk”, majd elkezdte lökdödni őt a konyhaajtó, majd pedig a bejárati ajtó felé. Kicsavarta a panaszos kezét és hátrabilincselte. A panaszos hiába kérte a rendőröket, hogy várjanak egy kicsit, mert szeretne felöltözni, mivel csupán egy papucs és egy rövidnadrág volt rajta, a r. törzszászlós továbbra is lökdöste őt, hogy menjen gyorsabban.

A ház függőfolyosójára érve a r. törzszászlós kirúgta a panaszos lábát, aki ennek következtében neki esett az egy méter magas korlátnak, amin majdnem átesett. A rúgás miatt a panaszos egyik lábáról leesett a papucs, amit nem vehetett vissza, ezért egy papucsban kellett továbbmennie. A lépcsőhöz érve a r. törzszászlós rugdosni kezdte a panaszost, akinek hátát, vállát, mindkét combját kb. 6-7 rúgás érte, melyek miatt többször nekiesett a korlátnak, illetve a falnak. A panaszos többször felhívta az őt bántalmazó rendőr figyelmét, hogy nyolcszor mütöttek, de arra a rendőr nem reagált.

A házból kiérve a panaszost beültették a rendőrautóba, és a rendőrkapitányságra vitték. A panaszos azt hitte, hogy a rendőrségen kihallgatásra viszik, de nem így történt, hanem egyenesen a fogdába került.

A bántalmazások következtében a panaszosnak olyan fájdalmai lettek, hogy 15-20 perces benntartózkodás után szólt a fogdaőrnek, hogy mentőt szeretne kérni. Miután megérkeztek a mentősök, tolokocsiba ültették a panaszost és kórházba szállították. A rendőrségről való távozásakor semmilyen jegyzőkönyvet nem írtak alá a panaszossal, és a rendőrök nem is kísérték őt a kórházba. Az iratait a kórházi kezelőorvostól kapta vissza utóbb a panaszos.

A kórházban közölték vele, hogy semmi baja nincs, azonban a panaszos kérte, hogy készítsenek látleletet. Az orvos közölte, hogy arra csak 3.200 forint ellenében van lehetőség, azonban a panaszosnál nem volt pénz, mivel papucsban és rövidnadrágban vitték el az otthonából. Az orvos közölte, hogy a panaszos hazamehet, és következő reggel menjen el látleletet vetetni.

A panaszos egy nyilvános fülkéből többször próbált telefonon segítséget kérni a 112-es ingyenes segélyhívó számon, azonban a többszöri ígéret ellenére segítséget nem kapott, ezért megunva a várakozást, hajnali 2 óra körül a kb. 12 fokos időben félmeztelenül hazaindult.

2008. szeptember 1-jén a panaszos visszament a kórházba látleletért. A panaszos jogi képviselője csatolta a látleletet, valamint a panaszos későbbi vizsgálatai során keletkezett valamennyi orvosi leletet. A 2008. szeptember 1-jén kiállított ambuláns kezelőlap diagnózisként a váll, a felkar, a mellkas, a csípő és a boka zúzódását, illetve a testi erővel elkövetett testi sértést tartalmazza, amely sérülések nyolc napon belül gyógyulóak. A kezelőlap szerint továbbá a panaszosnak évekkorábban combnyak törése volt, amit csavaroztak, és amivel összefüggésben sugárzó fájdalmat érzett a bántalmazást követően.

A panaszos jogi képviselője továbbá előadta a beadványban, hogy a testi sérülések mellett a panaszos pszichés állapotában is jelentős és tartós hanyatlás következett be: a sokkhatás és a történet hatására enyhén depressziós lett, a külvilággal való kapcsolata beszűkült, ami a panaszbeadvány beadásának napjáig maradandó hatásúnak bizonyult. A panaszos éjjelente többször felriad, ami miatt szorongás elleni gyógyszert szed.

A panaszost a munkavégzésben, megszokott napi életmódjában a panaszbeadvány beadásának napján is még gátolták az elszenvedett testi sérülések: nem tudott gépkocsit vezetni, lépcsőn járni, hosszabb ideig gyalogolni. A panaszos jogi képviselője csatolta a keresőképtelenséget igazoló dokumentumot is.

A beadvány továbbá tartalmazza azt is, hogy a panaszos kiskorú gyermeke is szemtanúja volt az eseményeknek, akit a panaszos felesége még 2008. szeptemberében pszichológushoz vitt, mivel nem tudta feldolgozni annak látványát, ahogyan az édesapját megverik.

A panaszos jogi képviselőjének álláspontja szerint a panaszossal szemben foganatosított intézkedés nem áll arányban azzal, amit az adott szituáció megkövetelt, ezáltal a rendőrök megsértették a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 15. §-ában foglalt arányosság követelményét. Az intézkedő rendőr továbbá az Rtv. 17. §-ának (2) bekezdésében foglaltakat is figyelmen kívül hagyta. A megjelölt törvényhely szerint ugyanis a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását; továbbá az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, és szükség esetén a rendőrnek kell gondoskodnia arról, hogy a sérültet orvos elláthassa. A

panaszossal szemben fellépő r. törzszászlós sérülést okozott, ezért kötelezettsége lett volna minél előbb segítséget nyújtani részére.

A panaszos képviselője szerint a fent részletezettek alapján mérlegelés nélkül, minden kétséget kizáróan megállapítható volt a rendőri intézkedés jogszerűtlensége.

A jogi képviselő szerint továbbá az intézkedő rendőr az Rtv. 33. §-a szerinti előállításra vonatkozó rendelkezéseket is megsértette. A konkrét ügyben az előállításnak az Rtv. 33. § (2) bekezdésében felsorolt okok egyike sem valósult meg, így a panaszos előállítása jogszerűtlen volt. A panaszost az előállítását követően sem szóban, sem írásban nem tájékoztatták az előállítás okáról, és az előállítás időtartamáról részére igazolást nem állítottak ki, holott azt az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése kötelező előírásként tartalmazza.

A panaszos jogi képviselője a panasz bejelentésének időpontjával kapcsolatosan a beadványban előadta, hogy a panaszos azért nem tudott a sérelmesnek tartott rendőri intézkedést követően 30 napon belül panasszal élni, mivel csak később került abba a helyzetbe, hogy egy jogi képviselő felvilágosítsa őt arról, milyen jogorvoslati eszközöket vehet igénybe annak érdekében, hogy megfelelő elégtételt kaphasson. Az intézkedő rendőr ugyanis nem adott felvilágosítást a panaszosnak a panasz lehetőségéről. A panaszost továbbá az elszenvedett sérülései is akadályozták abban, hogy a bántalmazások után közvetlenül hatósághoz forduljon segítségért. A kórházi ambuláns kezelőlapon is az szerepel, hogy otthonában tartózkodást és kíméletet javasolt az orvos a panaszos részére.

II.

A panaszossal szemben történt rendőri intézkedés miatt időközben büntetőeljárás indult, amelyben a nyomozást a Budapesti Nyomozó Ügyészség folytatta.

1) A nyomozás során tanúként hallgatták ki a sértett panaszost. A 2008. november 7. napján kelt tanúkihallgatási jegyzőkönyv a 2008. augusztus 31-én történt eseményekkel kapcsolatban – a panaszbeadványban foglaltakhoz képest – az alábbi kiegészítéseket tartalmazza.

A panaszossal szemben intézkedő r. törzszászlós kb. 180 cm magas és 100 kg súlyú volt. A rendőrnő nem szólt a panaszoshoz egyáltalán, és nem vett részt a bántalmazásban és a lökdösődésben. A panaszos többször is szólt a r. törzszászlósának, hogy nyolc alkalommal mütötték, ezért rendkívül sérülékeny, ami azonban a rendőrt nem érdekelte.

A rendőrségi gépkocsiban és a rendőrség épületében a panaszost – állítása szerint – már nem bántalmazták. Ugyanakkor semmilyen papírt nem írtak alá a panaszossal a fogdára történő befogadásakor, a rendőrök nem kísérték el a kórház sürgősségi osztályára, csak a mentősök mentek vele. A kórházban semmilyen segítséget nem

kapott a panaszos, hogy felöltözhessen és hazajuthasson, ezért a kórház nyilvánosfülkéjéből hívta több alkalommal a 112-es segélykérő számot. Mivel segítséget nem kapott, gyalogosan kb. 2 - 2 és fél óra alatt ért haza. Az őt ért bántalmazások miatt fizikai munkát nem tud végezni, gépkocsit nem tud vezetni, lépcsőzni és sokat gyalogolni nem tud.

2) A büntetőeljárásban 2009. január 12. napján szembesítésre került sor a panaszos és a r. törzsőrmester nő között. A Budapesti Nyomozó Ügyészség Nyom 1624/2008. számú szembesítési jegyzőkönyv szerint a panaszos az eseményeket a panaszbeadványban írtakkal egyezően mondta el.

A jegyzőkönyvben az állásfoglalás I. pontjában, és II. 1) pontjában ismertetettekhez képest az a kiegészítés szerepel, hogy a panaszos állítása szerint őt a székről rángatta fel a r. törzszakaszlós, míg a r. törzsőrmester nő vallomása szerint éppen távozóban voltak a rendőrök, amikor a panaszos ismételten szidalmazta a feleségét és a rendőröket is, ezért a lakás bejárati ajtajánál ismételten felszólították, hogy hagyja abba az üvöltözést, aminek a panaszos nem tett eleget. A rendőrök ekkor a falhoz szorították és megbilincseltek.

A szembesítési jegyzőkönyv tartalmazza továbbá azt, hogy a r. törzsőrmester az előállítás okaként azt mondta el, hogy családi botrányhoz hívták ki, az egész lakóház hallgatta a panaszos üvöltözését, az ablakon néztek ki az emberek. A panaszos a többszöri felszólítás ellenére sem hagyta abba az üvöltözést, a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatta, ezért került előállításra a panaszos.

A jegyzőkönyv a panaszos sérüléseivel kapcsolatban azt a többletinformációt tartalmazza, hogy a panaszos az intézkedő rendőröknek nem mondta, hogy panasza van, orvosra van szüksége, csak a fogdán kérte, hogy vigyék el orvoshoz. A r. törzsőrmester előadta, hogy a lépcsőn úgy kísérték le a hátrabilincselte panaszost, hogy kollegája a jobb kezét, míg ő a bal kezét fogta; és a panaszos csak annyit mondott nekik, hogy fáj a térd, ezért lassítottak is.

III.

Az ORFK Ellenőrzési Szolgálat megküldte a panaszossal szembeni intézkedésekről készült rendőrségi dokumentumokat:

- a BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályának 01200-506624/2008 id. sz., az előállítás végrehajtásáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló, 2008. augusztus 31-én készült jelentését és az ahhoz kapcsolódó parancsnoki véleményt és kivizsgálást,
- a BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályának 2008. február (?) 3-án készült jelentését,
- a BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Ügyeletének 2008. augusztus 31-én készült hivatalos feljegyzését,

- a BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Ügyeletének a panaszos előállításának időtartamáról szóló, 2008. augusztus 31-én kelt igazolását, és
- a BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Vizsgálati Alosztályának 2008. október 1-jén készült, 160-245-361/2008. Bü. sz. jelentését.

A Testület a fenti dokumentumok mellett írásban nyilatkoztatta az intézkedő rendőröket a panaszolt események sorozatát illetően; továbbá – a Testület kérésére – a BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság vezetője a Testület rendelkezésére bocsátotta az intézkedő rendőrök parancsnoki jellemzését is. A dokumentumok alapján az alábbi körülményeket vette figyelembe a Testület az állásfoglalás meghozatala során.

1) A BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályának az előállítás végrehajtásáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentése szerint 2008. augusztus 31-én a r. törzsőrmester nő és a r. törzssászlós férfi 21 óra 30 perckor az Ügyelet utasítására megjelentek a panaszos lakásán, mivel onnan „családi botrányról” érkezett bejelentés. A rendőröket a helyszínen a panaszos felesége fogadta, aki elmondta, hogy a panaszos ivott és nem hagyja őt békén. A feleség elmondta továbbá azt is, hogy a panaszos állandóan szitkozódik, fenyegetőzik és agresszíven viselkedik vele szemben.

A jelentés szerint a lakásban a panaszos a rendőrökkel szemben is agresszíven viselkedett. Igazolásra szólították fel, aminek a panaszos nem tett eleget. Ezt követően többször felszólították, hogy a jogellenes magatartást fejezze be, amelynek azonban a panaszos szintén nem tett eleget, ezért figyelmeztették, hogy vele szemben testi kényszert és bilincset fognak alkalmazni, de a panaszos ekkor sem hagyta abba agresszív magatartását. A panaszos ellenállásának megtörésére az Rtv. 47. §-a szerint testi kényszert, illetve az Rtv. 48. §-a szerint bilincset alkalmaztak – 22 órától 22 óra 10 percig. A panaszost ezt követően az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés a) pontjára (igazolást megtagadó személy előállítása) és f) pontjának 1. fordulatára (a szabálysértést a felszólítás ellenére folytató személy előállítása) hivatkozással előállították a BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányságára, ahol sérülés és panaszmentesen átadták az ügyeletes tisztnek.

2) Az előállítás végrehajtásáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a panaszossal szemben alkalmazott intézkedések és kényszerítő eszközök jogszerűek és szakszerűek voltak. A kivizsgálás során megállapítást nyert, hogy az arányosság követelményét az intézkedés során megtartották.

3) A BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályának 2008. február (?) 3-án készült jelentése szerint a fogdaszolgálatot ellátó r. törzsőrmester 23 órakor az ügyeleten keresztül mentőt hívott a panaszoshoz, mivel az lábfájdalomra hivatkozott. 23 óra 10 perckor ért ki a szakápoló, aki a helyszínen

megvizsgálta a panaszost, de elváltozást nem talált, így röntgenvizsgálat céljából a Budapest, IX. kerületi Merényi Gusztáv Kórházba szállították.

4) A BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Ügyelete által kiállított igazolás szerint a panaszos előállítása 2008. augusztus 31-én 21 óra 50 perctől 23 óra 35 percig tartott, ahonnan sérülés- és panaszmentesen került elbocsátásra. Az igazolás szerint a panaszos az igazolás aláírását megtagadta.

5) a BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Vizsgálati Alosztályának jelentése szerint meghallgatták a panaszos feleségét a sérelmére 2008. augusztus 31-én történt cselekménnyel kapcsolatban, aki elmondta, hogy a panaszos fizikailag nem bántalmazta őt, csak szóban viselkedett vele szemben agresszíven. A feleség elmondása szerint előfordult olyan korábbi időszakban, hogy a panaszos őt tetteleg bántalmazta, de sérülései nem keletkeztek. A 2008. augusztus 31-én történt események miatt a feleség nem akart magánindítványt sem előterjeszteni.

6) A Testület – a panaszügy alapos kivizsgálása érdekében – írásban nyilatkoztatta az intézkedő rendőröket a panaszolt események sorozatát illetően. A Testület által feltett kérdésekre adott válaszaikkal a rendőrök a BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályának az előállítás végrehajtásáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentésben írtakat megerősítik, illetve az alábbi kiegészítéseket tartalmazzák a nyilatkozatok.

a) A r. törzssászlós nyilatkozatában – az ismertetett rendőrségi dokumentumokban írtakkal azonosan – az szerepel, hogy családi botrányról érkezett bejelentés, ezért az Ügyelet küldte ki a r. törzssászlóst és rendőrtársát a panaszos lakására. A helyszínre érkezéskor a panaszos felesége fogadta a rendőröket azzal, hogy a panaszos ittas állapotban van és agresszíven viselkedik, fél tőle, ezért kért rendőri segítséget.

A r. törzssászlós szerint a panaszos az első perctől kezdve velük szemben is agresszíven viselkedett; nem akart eleget tenni az igazoltatásnak, és „folyamatosan azzal érvelt, hogy ő otthon van, ezért nincs joguk vele szemben intézkedni”.

A panaszos a többszöri felszólítás ellenére sem higgadt le, az agresszív, fenyegető magatartást nem fejezte be. A r. törzssászlós állítása szerint tartani lehetett a támadásától, így az ellenszegülés és a támadás megakadályozása érdekében a lakás ajtajában – az arra történő figyelmeztetést követően – vele szemben testi kényszer és a bilincs alkalmazására került sor. Ezt követően a rendőrök két oldalról fogva levezették a járórautóhoz. A kényszerítő eszközök alkalmazása során a panaszos sérülést nem szenvedett.

A r. törzssászlós a Testület az irányú kérdésére, hogy mondta-e a panaszos, hogy korábban többször is lábműtéten esett át, ezért legyenek arra figyelemmel, azt a választ adta, hogy azt a panaszos velük nem, csak a rendőrkapitányságon, az előállító őrral közölte.

A panaszos az előállítás során atlétatrikót és rövidnadrágot viselt, ezért értesítették a feleségét, hogy gondoskodjon férje számára ruházatról, azonban a feleség nem tett eleget annak.

A r. törzssászlós az írásbeli nyilatkozattétel során megjegyezni kívánta a panaszüggyel kapcsolatban, hogy a panaszos az előállítás során mindvégig fenyegetőzött, hogy meg fogják bánni és mindent elkövet annak érdekében, hogy kirúgassa a rendőröket a rendőrségről. Továbbá a rendőrségre nem először érkezett már bejelentés amiatt, hogy a panaszos agresszíven viselkedik családjával szemben.

b) A r. törzsőrmester nyilatkozatában – a 6. a) pontban írt nyilatkozattal azonosan – az szerepel, hogy családi botránnyról érkezett bejelentés, ezért az Ügyelet utasítására mentek a panaszos lakására. A helyszínre érkezéskor a panaszos felesége azt mondta a rendőröknek, hogy nagyon fél a panaszostól, mert már többször bántalmazta, sokszor ittas állapotban van és agresszív vele szemben.

A panaszos – aki ittas állapotban volt – a lakásban a rendőrökkel is agresszíven viselkedett. A rendőrök meghallgatták mindkét felet, hogy mi a probléma közöttük, majd megadták a megfelelő felvilágosítást nekik, majd látszólag lenyugodtak a kedélyek. A rendőrök éppen indulni készültek a lakásból, a feleség kinyitotta az ajtót, amikor a panaszos újra kezdte az agresszív viselkedést. A rendőrök ismételt felszólították, hogy hagyja azt abba, aki azonban annak nem tett eleget. Az intézkedő rendőrök ekkor a szabálysértés továbbfolytatásának megakadályozására és a rendőri intézkedésnek való ellenszegülés megakadályozása végett – az arra vonatkozó figyelmeztetést követően – az ajtó melletti falhoz nyomták a panaszost és kezét hátrabilincseltek. Ezt követően a szolgálati gépjárműhöz kísérték a panaszost, beültették és a rendőrkapitányságra előállították – a szabálysértés továbbfolytatása miatt.

A r. törzsőrmester nyilatkozatában is az szerepel, hogy mivel a panaszos az előállítás során nem megfelelő öltözetben (rövidnadrágban és pólóban) volt, ezért a lakásból távozás előtt a rendőrök kérték a feleséget, hogy adjon a panaszos részére megfelelő ruházatot, aki azonban a kérésnek nem akart eleget tenni, és azt mondta nekik, hogy „nem érdekli, csak vigyék el, hogy nyugodt éjszakája legyen”. A r. törzsőrmester nyilatkozata szerint, „ha valaki agresszív és bilincseljük, akkor a bilincselés közben nem fogjuk a másik kezünkkel öltöztetni, teljesen mindegy, milyen ruhában van”.

Mivel a panaszos az előállítás során nem volt megfelelő öltözetben, ezért az ügyeletes tiszt is értesítette a feleséget, hogy hozzon a rendőrkapitányságra a panaszos számára megfelelő öltözetet, ám a panaszos felesége azt válaszolta, hogy „nem érdekli, örül, hogy megszabadult a férjétől”.

A r. törzsőrmester a Testület az irányú kérdésére, hogy mondta-e a panaszos, hogy korábban többször is lábműtéten esett át, ezért legyenek arra figyelemmel, azt a választ adta, hogy azt a panaszos közölte velük akkor, amikor lekísérték a szolgálati

gépkocsihoz, ezért lassabban mentek le vele a lépcsőn. A panaszost a rendőrkapitányságon az ügyeletes tisztnek sérülés és panaszmentesen átadták, az ügyeletes tiszt a panaszos kérésére értesítette a mentőt, mert – állítása szerint – a panaszos térdét nemrég műtötték és fájdalmai voltak. A mentős a panaszos elszállításakor úgy nyilatkozott, hogy sérülést nem lát a panaszoson. A r. törzsőrmester tudomása szerint a panaszoson a kórházban sem találtak külsérelmi nyomot.

A r. törzszászlós és a r. törzsőrmester azonosan úgy nyilatkozott, hogy kérték a panaszostól a személyazonosító igazolványát, aki azt azonban nem akarta átadni; arra viszont egyikük sem emlékezett pontosan, hogy végül hogyan került elő az igazolvány.

7) A BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság vezetője a Testület rendelkezésére bocsátotta az intézkedő rendőrök parancsnoki jellemzését, melyet a Közrendvédelmi Osztály megbízott vezetője készített el.

a) A jellemzés szerint a r. törzszászlós körzeti megbízottként teljesít szolgálatot, akit szakterületén mindennemű feladattal meg lehet bízni, amit átlagon felüli színvonalon old meg. Szolgálatának ellátása során a parancsokat és az utasításokat minden esetben a legjobb tudása szerint végrehajtja, „konfliktuskezelő készsége jó, az előállt szituációkat jól tudja kezelni, amelyek során intézkedéseit törvényesen és maradéktalanul megtartja. Az állampolgárok segítségkérése során átérzi a problémáikat, azok megoldásához a legjobb tudása szerint nyújt segítséget.”

A r. törzszászlós több esetben kitüntetésben és dicséretben részesült, egy alkalommal az ügyviteli szabályok megsértése miatt indult ellene fegyelmi eljárás, amely figyelmeztetéssel zárult.

b) A r. törzsőrmester nő jelenleg körzeti megbízottként teljesít szolgálatot, akit szakterületén mindennemű feladattal meg lehet bízni, amit átlagon felüli színvonalon old meg. Szolgálatának ellátása során a parancsokat és az utasításokat minden esetben a legjobb tudása szerint végrehajtja, felettesei elégedettek a munkájával. Munkája, magatartása ellen kifogás ezidáig nem merült fel. Mindig lehet rá számítani, őszinte, egyenes jellemű munkatárs, aki fogékony az állampolgárok problémáira, problémamegoldó készsége jó. A r. törzsőrmester a jogsértéseket felismeri és differenciáltan, kulturáltan, törvényesen intézkedik.

A jellemzés szerint a r. törzsőrmester nő a kapott parancsokat és az utasításokat minden esetben a legjobb tudása szerint végrehajtja, konfliktuskezelő készsége jó, az előállt szituációkat jól tudja kezelni, amelyek során intézkedéseit törvényesen és maradéktalanul megtartja. Fegyelmi helyzete ezidáig kiváló volt: fenyítésben nem, több alkalommal viszont dicséretben részesült.

IV.

A Testület a panaszbeadvány, a rendelkezésre bocsátott rendőrségi dokumentumok, az intézkedő rendőrök írásbeli nyilatkozata, valamint a parancsnoki jellemzése egybevetésével arra a következtetésre jutott, hogy a panaszolt rendőri intézkedések következtében a panaszos személyes szabadsághoz és emberi méltósághoz való jogát nem érte sérelem; ugyanakkor tisztességes eljáráshoz való joga csekély fokban sérült az alábbiakra tekintettel.

1) A panaszossal szembeni intézkedések egy részére a panaszos lakásában került sor. A panaszbeadvány szerint a panaszos a rendőrök ott-tartózkodásának jogszerűségét is kétségbe vonta, ezért először ebben a kérdésben kellett a Testületnek állást foglalnia.

Az Rtv. 39. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr jogosult magánlakásban intézkedni, ahova azonban – törvényi kivételektől eltekintve – bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be.

A panaszügyben a panaszos felesége telefonon értesítette a rendőrséget, illetve kért segítséget, mert félt az agresszíven viselkedő, ittas állapotban levő panaszostól. A panaszos felesége maga engedte be az intézkedő rendőröket, tehát azok bebocsátást nyertek, de segélyhívás esetén – az Rtv. 39. §-a (1) bekezdés a) pontjának első fordulata (segélyhívás) alapján – egyébként is jogosultak voltak belépni a magánlakásba.

A Testület a rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetése alapján az intézkedő rendőrök állítását fogadta el, amely szerint a panaszos – akinek agresszív, fenyegető magatartása miatt a felesége már többször is kérte a rendőrség segítségét – velük szemben is agresszív magatartást tanúsított. Ez alapján pedig a Testület megállapította, hogy az Rtv. 39. §-ának (1) bekezdés h) pontja alapján (a szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy előállítására céljából) is jogszerűen tartózkodtak a rendőrök a magánlakásban.

A rendőrök magánlakásban való tartózkodása a panaszügyben csak a feladat (a panaszos előállítása) végrehajtásához szükséges ideig tartott, azaz az Rtv. 39. §-ának (4) bekezdésben írt garanciális feltételnek is megfelelt.

2) A panaszos jogi képviselőjének álláspontja szerint a panaszossal szemben fogantatott intézkedések nem álltak arányban azzal, amit az adott szituáció megkövetelt, ezáltal – álláspontja szerint – a rendőrök megsértették az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelményét.

A Testület az arányosság követelményének megléte tekintetében vizsgálta az igazoltatás, a testi kényszer és a bilincselés alkalmazása, valamint az előállítás törvényességét. Mindezen rendőri intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazása jogszerűségének vizsgálatát megelőzi azonban az a kérdés, hogy a rendőrök

betartották-e az azonosításra vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, illetve, hogy a panaszost tájékoztatták-e a panasztétel lehetőségéről.

a) Az Rtv. 20. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrt intézkedése során vagy az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt, minden esetben köteles nevét, azonosító számát, illetve az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ez alól egyetlen eset kivétel, nevezetesen, ha ez a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, ebben az esetben ugyanis az intézkedés befejezésekor kell az igazolására szolgáló lépéseket megtenni.

Az Rtv. idézett rendelkezéseit a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM r. (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 4. §-a egészíti ki. A 4. § (1) bekezdése szerint a rendőr az intézkedést – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – a napszagnak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha egyenruhát visel tisztelgéssel, és a tervezett intézkedés megjelölése és célja, valamint neve és azonosító száma közlésével kezdi meg. Az intézkedő rendőr továbbá az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét is felmutatja.

A rendőr azonosítására vonatkozó rendelkezés célja az, hogy a rendőri intézkedések, eljárások során minden esetben kétséget kizáróan azonosítani lehessen az eljáró rendőrt.

Ebben a tekintetben – a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján – a Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőrök az azonosításukra vonatkozó rendelkezéseket (köszönés, név és azonosítószám közlése, az intézkedés céljának megjelölése) megtartották az intézkedés kezdete előtt, amit a panaszos sem vitatott.

A panaszos jogi képviselője ugyanakkor sérelmezte azt, hogy a panaszos – többek között – azért nem tudott a törvényi határidőn belül panasszal élni, mert az intézkedő rendőr nem adott felvilágosítást a panaszosnak a panasz lehetőségéről.

Az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdése szerint a rendőr az Rtv. V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az Rtv. szerinti panasz lehetőségéről. A tájékoztatásnak tehát ki kell terjednie az Rtv.-ben foglalt panaszlehetőségekre – így a „hagyományos” rendőrségi panasz eljárás és a Testület által lefolytatott vizsgálat – ismertetésére egyaránt.

A panaszos jogi képviselőjének állítását a rendőrök nem cáfolták meg sem a Testület rendelkezésére álló rendőrségi dokumentumok tanúsága szerint, sem pedig a Testület

előtti írásbeli nyilatkozattételük során – az erre kifejezetten vonatkozó kérdésre adott válaszaikban.

A Testület a panaszjogról való tájékoztatás kérdésében a panaszos jogi képviselőjének álláspontját fogadta el, ezért megállapította, hogy az intézkedő rendőrök megszegték az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdése szerinti kötelezettségüket. Mivel olyan garanciális rendelkezés megszegése történt meg, amelynek kiemelt szerepe van rendőri tevékenység jogszerűségének ellenőrzésében és biztosításában, a Testület megállapította, hogy a konkrét esetben sérült a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. §-ának (1) bekezdéséből levezetett tisztességes eljáráshoz való alapvető joga.

A Testület több állásfoglaláshoz hasonlóan ezen panaszügy kapcsán is utal az alábbiakra. A jogbiztonság követelménye az Alkotmány 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt jogállamiság kritériumából ered. Az Alkotmánybíróság több határozatában rámutatott, hogy a jogállamnak nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtsék ki tevékenységüket [56/1991. (XI. 8.) AB határozat].

Az, ami a közhatalmi szervek (köztük a rendőrség) oldalán kötelezettségként jelentkezik, a másik oldalról – a velük kapcsolatba kerülő állampolgárok oldalán – jogként jelenik meg. A jogállamiság követelményét és a jogbiztonság elvét a jogalanyok tekintetében a tisztességes eljáráshoz való jog testesíti meg. Abban az esetben, ha egy kiemelten fontos közhatalmi funkciót ellátó és a társadalmi együttélési normák betartásáért elsődlegesen felelős szerv részéről fellépő személy eljárása nem felel meg a jogszabályoknak, sérül a tisztességes eljáráshoz való jog, különösen, ha az intézkedő rendőr olyan normákat nem tart be maradéktalanul, amelyeknek éppen az a funkciója, hogy lehetővé tegyék a rendőri intézkedések jogszerűségének valamiféle kontrollját az intézkedés alá vont személy részéről – márpedig mind az intézkedés céljának közlésére, mind pedig a panaszjogról való kioktatásra vonatkozó rendelkezés ilyen.

b) A panaszost a lakásában az intézkedő rendőrök igazoltatták, amelynek tekintetében a Testület megállapította, hogy annak törvényi indoka – az alábbiak szerint – megvolt.

Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani. Jelen esetben a panaszos személyazonosságának megállapítását a panaszos felesége jogainak védelme indokolta.

Az Rtv. 29. §-ának (2) bekezdése értelmében az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni.

A Testület ebben a tekintetben a rendőrök állítását tartotta valószínűnek, azaz azt, hogy a panaszos nemcsak a feleségével, hanem a rendőrökkel szemben is agresszíven viselkedett. A rendőrök többször is felszólították az igazolásra, illetve az erőszakos magatartás abbahagyására, amelynek azonban a panaszos nem tett eleget.

c) A panaszossal szemben a rendőrök testi kényszerítést és bilincselést alkalmaztak. A Testület megállapította, hogy a kényszerítő eszközöket jogszerűen és az arányosság elvének szem előtt tartásával alkalmazták.

Az Rtv. 47. §-a szerint a rendőr – az intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszerítést) alkalmazhat. A Szolgálati Szabályzat vonatkozó, 59. §-ának (1) bekezdése értelmében testi kényszerítést akkor kell alkalmazni, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.

Jelen esetben a Testület megítélése szerint a panaszos erőszakos cselekményének abbahagyása érdekében a testi kényszer alkalmazása indokoltnak tekinthető, mivel a rendőrök többszöri felszólítása ellenére sem akarta azt abbahagyni, ezért az ellenállását csak így lehetett megtörni.

Az Rtv. 48. §-a szerint ugyanakkor a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására vagy ellenszegülésének megtörésére.

A panaszossal szemben tartani lehetett a támadásától, illetve az ellenszegülését is meg kellett törni, ezért az Rtv. 48. §-ának b) és d) pontja alapján is indokoltnak volt tekinthető a bilincs alkalmazása.

A Szolgálati Szabályzat 60. §-a tartalmazza a bilincselés részletszabályait. A 60. § (1) bekezdése példálózó jelleggel felsorolja a bilincs alkalmazásának eseteit: bilincs alkalmazása különösen azzal szemben indokolt, aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, vagy aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, illetve az intézkedésben közreműködőt megtámadja, akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg, akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg, aki önkárosító magatartást tanúsít, vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget. A Testület – a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján – azt az álláspontot fogadta el, hogy jelen panaszügyben a panaszos megbilincselését erőszakos

magatartása, illetve a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése kellően indokolta.

A Szolgálati Szabályzat 60. §-ának (6) bekezdés a) pontja szerint továbbá a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadásától, illetve szökéstől. A Testület álláspontja szerint a rendőrségi dokumentumokban, illetve az intézkedő rendőrök egybehangzó nyilatkozataiban szereplő körülmények indokoltá tették a bilincselésnek ezt a módját.

Az Rtv. IV. fejezetében, a rendőrség működésének általános elvei között került rögzítésre az arányosság követelménye (15. §) és a kényszerítő eszközök alkalmazásának közös elvei (16. §). Az Rtv. 15. §-a értelmében a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Az Rtv. 16. §-a pedig kimondja, hogy a rendőr kényszerítő eszközt a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén és az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

A Szolgálati Szabályzat 57. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a kényszerítő eszköz alkalmazása során az arányosság elvének kötelező figyelembevételét, hogy a rendőrt (az intézkedés eredményességét veszélyeztető esetektől eltekintve) előzetes figyelmeztetési kötelezettség – a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólítás, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, és az arra vonatkozó figyelmeztetés, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik – terheli.

A Testület a rendőrök állítását fogadta el a kényszerítő eszközök alkalmazásának jogszerűségét illetően, így a fentiek alapján azt állapította meg, hogy a testi kényszer és a bilincs alkalmazása az adott esetben arányosnak és szükségesnek volt tekinthető; továbbá a rendőrök – valamennyi rendőrségi dokumentum és a Testület előtt tett nyilatkozatok alapján – eleget tettek az előzetes figyelmeztetési kötelezettségüknek is. Ebben a tekintetben a Testület megállapította, hogy a kényszerítő eszközök alkalmazása érintette a panaszosnak az Alkotmány 54. § (1) bekezdésében szabályozott emberi méltósághoz való jog mint általános személyiségi jog részét képező személyi integritáshoz való jogát, illetve az Alkotmány 55. §-ának (1) bekezdése szerinti személyi szabadsághoz való jogát, azonban a jogkorlátozás jogszerűen történt.

d) A panaszos jogi képviselőjének álláspontja szerint az intézkedő r. törzssászlós figyelmen kívül hagyta az Rtv. 17. §-ának (2) bekezdésében foglaltakat is.

A megjelölt törvényhely szerint a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását; továbbá az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

A Testület – a rendelkezésére álló bizonyítékok egybevetése alapján – azt valószínűsítette, hogy a panaszossal szemben fellépő rendőrök nem okoztak sérülést a kényszerítő eszköz alkalmazása során a panaszosnak. Ezt az álláspontot támasztották alá az alábbiak. A szembesítési jegyzőkönyv szerint maga a panaszos úgy nyilatkozott, hogy az intézkedő rendőröknek nem szólt, hogy panasza van, orvosra van szüksége. A r. törzsrőmester is olyan tartalmú vallomást tett a Budapesti Nyomozó Ügyészségen a panaszossal történő szembesítése során – amit lényegileg megismételt a Testület előtti írásbeli nyilatkozattétele alkalmával –, hogy vele és kollegájával a panaszos csak azt közölte, hogy fáj a térd, ezért lassítottak a szolgálati gépkocsinhoz kíséreskor. A BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályának jelentése is azt tartalmazza, hogy a rendőri intézkedés napján éjjel a mentő szakápoló szerint sem volt külsérelmi nyom és sérülés a panaszos testén.

Mivel – a Testület álláspontja szerint – a r. törzsrőmester nem okozott sérülést a panaszosnak, ezért – az intézkedés közben keletkezett sérülés hiányában – segítségnyújtási kötelezettsége nem keletkezett.

e) A jogi képviselő szerint továbbá az intézkedő rendőrök az Rtv. 33. §-a szerinti előállításra vonatkozó rendelkezéseket is megsértették. Álláspontja szerint az előállításnak nem volt törvényes oka, továbbá a panaszost az előállítását követően sem szóban, sem írásban nem tájékoztatták az előállítás okáról, és az előállítás időtartamáról részére igazolást nem állítottak ki.

A panaszos jogi képviselőjének azon állításával szemben, hogy a panaszos előállításának törvényes oka nem volt, a Testület azt állapította meg, hogy az előállítás jogszerűen történt.

A rendőrségi dokumentumok és a rendőrök írásbeli nyilatkozataiban foglaltak tűnnek ebben a tekintetben életszerűnek: a panaszos nem tett eleget az igazolásra vonatkozó felszólításnak, illetve erőszakos magatartásával nem hagyott fel, amivel a rendőri intézkedést akadályozta.

Az előállítás lehetséges okait az Rtv. 33. § (2) bekezdése tartalmazza. A Testület megítélése szerint a rendőrségi dokumentumokban rögzítettek – és a rendőrök írásbeli nyilatkozattétele azt az álláspontot támasztja alá, hogy a panaszosnak a fentebb részletezett magatartása indokolta az előállítását. Az előállítás végrehajtásáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló rendőrségi jelentésben felsorolt törvényi okok valóban indokolták a panaszos előállítását, nevezetesen: az Rtv. 33. §-ának (2)

bekezdés a) pontjára (igazolást megtagadó személy előállítása), illetőleg f) pontjának 1. fordulata (a szabálysértést a felszólítás ellenére folytató személy előállítása).

A panaszos előállítása 2008. augusztus 31-én 21 óra 50 perctől 23 óra 35 percig tartott, amikor is – kérésére – kórházba szállították. Ezzel az időtartammal a rendőrség megtartotta az előállítás időtartamára vonatkozó rendelkezést. Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. A panaszos előállításának időtartama a maximális nyolc órát nem haladta meg, az 1 óra 45 percig tartott.

Az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése szerint az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.

Az előállítás okáról szóló tájékoztatás megtörténte kérdésében a Testület panaszos jogi képviselőjének állításával szemben a rendőrök álláspontját fogadta el, azaz azt, hogy a közlés megtörtént.

A rendőrségi igazolás azt tartalmazza, hogy a panaszos megtagadta az igazolás aláírását. A rendőrök a Testület előtt tett nyilatkozatuk során egybehangzóan azt közölték, hogy a panaszos előállításával kapcsolatban nem emlékeznek a részletekre. Ez alapján a Testület nem tudta kétséget kizáróan megállapítani, hogy az igazolás kiadása megtörtént-e. Ezen alakiságok megtartása igen fontos garanciális követelmény, az arra vonatkozó kötelezettség minden esetben fennáll, az alól nincs jogszabályban rögzített kivételt biztosító rendelkezés. Minthogy azonban ezen jogszabályi előírás megsértése nem volt megállapítható, azzal összefüggésben a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának sérelme nem mondható ki.

V.

A fentiek alapján a Testület úgy találta, hogy a panasztételi jogról való tájékoztatás elmaradása miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát sérelem érte, azonban az eset összes körülményének egybevetésével egyértelmű, hogy a jogsérelem foka igen csekély. Erre való tekintettel a Testület a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően a panasznak az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez való áttételéről döntött.

Budapest, 2009. május 13.

Dr. Kaltenbach Jenő

elnök,
testületi tag

Dr. Juhász Imre

elnökhelyettes,
testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra

előadó testületi tag

Dr. Féja András

testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf

testületi tag

Független Rendészeti Panasztestület